

Isti gospod je ostro pokaral mater, ki so jo bili poklicali v bolnišnico. Mati je jokala in mu vse povedala, kako bedno žive in kakšen je dečkov oči.

Saša je dolgo, dolgo ostal v bolnišnici, preden je popolnoma okreval.

Tik pred njegovim odhodom iz bolnišnice pa se je zgodilo nekaj nepričakovanega — kakor v pravljici.

Prišlo je poročilo, da je dečkov oče tam v daljnem mestu nenadno

umrl ter zapustil hišo in vse premoženje svojemu sinčku Saši.

Saša je bil presrečen. Z materjo sta se preselila v tisto mesto, kjer bržkone še zdaj srečno živita. Ni pa pozabil Saša svojih dveh tovarišev kolednikov, Tineta in Blažka. Od svojega premoženja jima je dal toliko, da jima ni bilo treba več hoditi koledovat po hišah.

Tako je, vidite, kolednik Saša, ki je voščil srečo drugim, še samemu sebi pričaral srečo in zadovoljnost...

M a r i n a

PRINCESKA SLADKORČEK

(Zimska pravljica)

SNEŽILO JE BREZ PRESTANKA. DREVJE IN GRMOVJE JE BILO ŽE ČISTO BELO IN SE VEDNO JE STRESALO NEBO NA ZEMLJO DEBELE SNEŽINKE. PETER, MAJHEN, ŽIVAHEN DEČEK, JE S TEŽKO KOŠARO V ROKI KORAKAL PROTI DOMAČI VASI. V MESTU JE BIL NAKUPIL VEČ STVARI IN RAVNO ZDAJ GA JE ZALOTIL TA NEPRIJETNI SNEŽNI METEŽ. KO JE PRIŠEL PETER DO SREDE GOZDA IN ŽE SKORO NI VEČ VIDEL CESTE IN ZASNEŽENIH KILOMETRSKIH KAMNOV, SE JE UTRUJEN USTAVIL. TEDAJ JE STOPILA PRED NJEGA IZ GRMOVJA DROBNA BELA POSTAVICA. ZAČUDEN JE STRMEL DEČEK V NEZNANO BITJE, KI JE NOSILO DOLGO, SNEŽNOBELO OBLAČILO Z VLEČKO IN SREBRNO KRONICO NA GLAVI. SKLENIL JE, DA SE BO KOLIKOR MOGOČE DOSTOJNO OBNAŠAL IN NE BO POKAZAL NOBENE RADOVEDNOSTI. TAKO STA OBA NEKAJ ČASA STOPALA BREZ BESED DRUG POLEG DRUGEGA PO

MEHKEM SNEGU. NAPOSLED JE PRIČELO NEZNANO BITJE Z NEŽNIM GLASOM GOVORITI.

»KAJ PRAVIŠ?« JO JE VPRAŠAL PETER, KI JE DEKLICO LE SLABO RAZUMEL. »JAZ SEM PRINCESKA SLADKORČEK, POKAZATI TI HOČEM SVOJE KRALJESTVO!« »JAZ NAJ TI TO VERJAMEM?« JE ODVRNIL PETER. »GOTOVO SI BRALA V TOPLI SOBICI PRAVLJICE IN SE POTEM PREOBLEKLA, DA BI ME IMELA ZA NORCA, KAJNE? NO, LE POČAKAJ!« PETER JE ŽE GROZEČE DVIGNIL PALICO, KI SI JO JE BIL ODREZAL TIK ZA MESTOM, IN JE STOPIL DROBNEMU BITJU NASPROTI. DEKLETCE JE DVIGNILO ROKE. »ZAKAJ MI PA NE VERJAMEŠ? TI SI VENDAR PETER! DOBRO TE POZNAM. VEČKRAT SI ŠEL ŽE PO TEJ POTI IN HOTELA SEM TI ŽE POLETI RAZKAZATI KRALJESTVO, KI JE TAKO SRČKANO, POSEBNO TAKRAT, KO GA OBSEVA POLNA LUNA.«

»OH, KAJ ŠEL!« JE ZAGODRNJAL PETER, »TI MI LAHKO TU MNOGO PRIPOVEDUJEŠ! POJDI RAJŠI DOMOV, TVOJA MATI TE GOTOVO ŽE IŠČE!« NATO JE HOTEL ODITI NAPREJ, MALA GA JE PA POTEGNILA ZA ROKAV.

»POSLUŠAJ, PETER, LAHKO TI DOKAŽEM, DA SEM RES PRINCESKA SLADKORČEK. ZAŽELI SI KAJ IN ČE TI ŽELJO LAHKO IZPOLNIM, POTEM BOŠ VERJEL, KAR SEM TI REKLA!« »DOBRO, TOREJ,« JE ODVRNIL PETER, KI MU JE PRIČEL DOŽIVLJAJ UGAJATI, »SAMO JAZ BOM PREJ ODLOŽIL TEŽKO KOŠARO. SEDAJ PA NAREDI TI IZ VSEGA TEGA SNEGA, KI LEŽI TU OKOLI, SLADKOR! ČE TEGA NE ZNAŠ IN NE ZMOREŠ, TE BOM PA PREMİKASTIL, KER SI ME VODILA ZA NOS!« S TEMI BESEDAMI SE JE PETER RAZKORČIL PRED DROBNIM DEKLETCEM IN PRIČAKOVAL, KAJ BO.

MALA DEKLICA JE DVIGNILA ROKE. SNEG OKOLI NJIJU JE BLESTEL KO SAMI KRISTALI. PETER SE JE SKLONIL IN POKUSIL. RESNIČNO, ČISTI SLADKOR! IN VSAKA SNEŽINKA, KI JE PRIPLAVALA IZ ZRAKA, JE TEKNILA KAKOR BONBONČEK. CELO OD DREVJA JE PADAL SLADKOR, ČE JE VETER STRESEL VEJEVJE. TUDI NA CESTI JE LEŽALO NEKAJ KOŠČKOV TRDEGA SLADKORJA. ZDAJ JE PETER RES VERJEL, DA JE STALA PRINCESA SLADKORČEK POLEG NJEGA. PRIKLONIL SE JE IN REKEL: »POJDI LEPO NAPREJ, JAZ BOM PA ŠEL S KOŠARO ZA TEBOJ!«

NI TRAJALO DOLGO, PA SO NENADOMA PRIZVONČKLJALE MAJHNE SREBRNE SANI IN PRINCESKA JE POPROSILA PETRA, NAJ SEDE VANJE POLEG NJE. POTEGNILA JE ZA VAJETI IN BEL KONJČEK JU JE POTEGNIL GLOBOKO V ZASNEŽENI GOZD.

ČEZ NEKAJ ČASA JE PETER ZAGLEDAL STOLPE PRAVLJIČNO LEPEGA, TODA MAJHNEGA MESTA, KI JE BILO ZGRAJENO IZ SAMEGA SLADKORJA, CELO VRTNE OGRAJE SO BILE NAREJENE IZ SLADKORNIH PALIC. TO JE PETRU ZELO UGA-

JALO. »ZDAJ PA POJDI,« JE REKLA PRINCESKA, »Z MENOJ V GRAD, DA BOŠ VIDEL MOJO TELESNO STRAŽO!« POLEG MALE PRINCESKE JE STOPAL PETER PO STOPNICAH NAVZGOR IN JE CELO NEKAJKRAT OBLIZNIL OGRAJO, DA BI SE PREPRIČAL, ALI JE VSE RES IZ SLADKE SNOVI. VSE, VSE JE BILO IZ SLADKORJA!

KMALU NATO SO STALI V PROSTRANI DVORANI; TEDAJ JE PRIKORAKALA PRINCESKINA TELESNA STRAŽA. NAJBOLJ PISANE OBLEKE SO IMELI NA SEBI TI MOŽICI, KI SO BILI TAKO VELIKI, DA SO SEGALI PETRU KOMAJ DO KOLEN. »ZAGRAJTE!« JIM JE UKAZALA PRINCESKA. TEDAJ SO SE PISANI MOŽICI RAZBRZELI NA VSE STRANI. »SEVEDA, SAJ SEM SI TAKOJ MISLIL; POZABILI SO SVOJA GLASBILA,« JE POMISLIL PETER, KI JE PRIČAKOVAL, DA BODO IGRALI NA BOBNE IN TROBENTE. TODA MALČKI SO SE USTAVILI PRI STENAH IN PRIČELI VLEČI ZA SREBRNE VRVICE, KI SO VISELE OB STENAH, DA JE PRIČELO ZGORAJ NAD DVORANO ZVONITI NEŠTETO NEVIDNIH ZVONČKOV... PETRU SE JE ZDELO, DA JE PRI POLNOČNICI V VAŠKI CERKVICI.

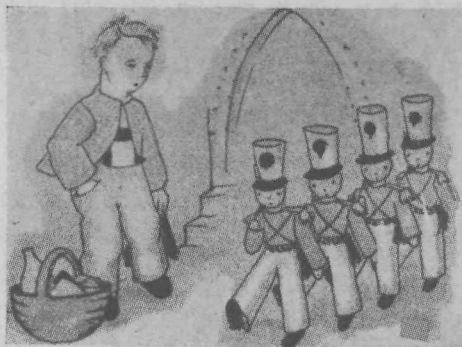
NATO SE JE PRIBLIŽALA PRINCESKINA SOBARICA, DROBNA STVARCA IN SLADKA KO BONBONČEK; POGRNILA JE SREBRNO MIZICO IN POSTAVILA NANJO SAME SLADKARIJE... KO JE PETER POJEDEL MARCIPANOVO SRCE, SE JE HOTEL NAPRAVITI VAŽNEGA IN JE REKEL: »ALI NIMATE KAJ BOLJ KREPKEGA IN IZDATNEGA PRI HIŠI. MORDA ŠUNKOVO ŽEMLJO? OD TEH SLADKARIJ MI BO ŠE SLABO POSTALO!« SOBARICA JE SMEJE SE STEKLA IZ DVORANE, PRINCESKA PA JE REKLA PETRU: »V KRALJESTVU SLADKORJA ŽIVIMO LE OD SLADKARIJ. KOLIKO OTROK BI RADO PRIŠLO K MENI V POSETE, ČE BI LE NAŠLI POT.«

TEDAJ JE OPAZIL PETER, DA NOSI MALA PRINCESKA OKOLI VRATU NA SREBRNI VERIŽICI DROBNO SRCE IZ KRISTALA. »PODARI MI TOLE ZA SPOMIN!« JE REKEL GLASNO IN PRI-

JEL ZA VERIŽICO. »NIKAR SE JE NE DOTIKAJ, NA VERIŽICI JE MOJE LASTNO SRCE; VSE SLADKORNE PRINCESKE GA MORAJO NOSITI OKOLI VRATU!« »TEGA PA ŠE NISEM NIKOLI SLIŠAL, DA BI KDO NOSIL SVOJE SRCE NA VRATU!« SE JE ZASMEJAL PETER. »ZDAJ PA NALAŠČ HOČEM RAVNO TO TVOJE DROBNO SRCE!« HLASTNO JE PRIJEL ZA VERIŽICO IN — SRCE SE JE Z LAHNIM ŽVENKETOM ZDROBILO.

»ZDAJ SE MORA KRALJESTVO SPET ZA TISOČ LET POGREZNITI V ZEMLJO, O, PETER, KAJ SI STORIL?« SE JE NENADOMA ZAČUL RESEN GLAS IN PRED DEČKOM JE STAL MOŽ V DOLGEM OBLAČILU S SREBRNO KRONO NA GLAVI. »JAZ SEM KRALJ SLADKORNEGA KRALJESTVA IN TO JE MOJA HČERKA. ZAKAJ SI JI V SVOJI OBJESTNOSTI ZDROBIL SRCE, HUDOBNİ DEČEK? ALI TAKO PLAČUJEŠ NAŠE GOSTOLJUBJE? VEDNO SI JE ŽELELA MOJA HČERKA LJUDI, ŽELELA SI JE TOVARİŠA, DA BI SE Z NJO IGRAL; TODA JAZ SEM VEDNO SLUTIL, DA NAM BODO LJUDJE PRINESLI LE NESREČO.« PETER JE PRESTRAŠEN GLEDAL NA PRINCESKO, KI JE LEŽALA KAKOR MRTVA Z ZAPRTIMI OČMI PRED NJIM NA TLEH.

»RES SEM PRAVI NEPRIDIPRAV,« JE MENIL PETER ŽALOSTNO, »TODA TEGA NISEM HOTEL, MISLIL SEM, DA SE PRINCESKA LE ŠALI. ALI NE

BI BILO MOGOČE ZLEPITI SRCE?« TEDAJ JE IZROČIL KRALJ DEČKU ZLOMLJENO SRCE, REKOČ: »ZAPOMNI SI, SPRAVI SRCE IN KO BODO ZACVETELE SPOMLADI PRVE SPOMINČICE, POLOŽI SRCE V NJHOVE CVETOVE, POTEM BO PRINCESKA ZDRAVA IN VSE BO SPET DOBRO!«

NA MAH JE IZGINIL SLADKORNI GRAD IN PETER JE ZOPET KORAKAL PO ZASNEŽENI CESTI S SVOJO TEŽKO KOŠARO. DRŽAL JE KOŠČEK LEDU V PREMRLI ROKI — IN GA VRGEL V SNEG, NESPAMETNI DEČEK; KER NI MARAL, DA BI GA NJEGOVI TOVARİŠI V ŠOLI ZASMEHOVALI, ČE BI JIM POVEDAL ZGODOBO O SLADKORNI PRINCESKI.

NAM PA JE VSEM ŽAL ZA DROBNO PRINCESKO SLADKORČEK IN ZA NJENO ZLOMLJENO SRČECE! ZAKAJ POMLAD JE ŠE DALEČ, DALEČ...

Zvezda repatica

*Trije kralji so v našo vas prišli
in obstali pred vrati zaprtimi,
tresoč se od mraza in gladu.*

*Janžek s hriba je kralj Gašper,
dolgo brado ima iz prediva,
kot on v obraz — je brada siva.*

*Kralj Miha je sosedov Tonček,
zdaj črno ima namazan obraz
in z malho prazno je prišel v vas.*

*Boltežar je tretji kralj,
v levici zvezdo repatico nosi,
z desnico kruha, kruha prosi.*

*Na svetu je polno, polno gorja,
na svetu je tudi sreča doma...
Kdo vé, kam zvezda repatica
trem ubogim kraljem bo vodnica?*

Lojze Zupanc